

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Sidney Sheldon
MORNING, NOON & NIGHT

Copyright © 1995 by Sheldon Family Limited Partnership,
successor to the rights and interests of Sidney Sheldon.

Translation Copyright © 2015 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01385-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

JUTRO,
PODNE, NOĆ
Sidni Šeldon

Prevela Nataša Andrić

Izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2015.

*Za Kimberli,
s ljubavlju*

*Daj jutarnjem suncu da ogreje
Tvoje srce dok si mlad
I nek blagi podnevni vetrovi
Ohlade tvoju strast,
Ali se noći čuvaj,
Jer smrt tamo vreba,
Čeka, čeka, čeka.*

ARTUR REMBO

J U T R O

Prvo poglavlje

Dmitrij upita: „Znate li da nas prate, gospodine Stanforde?“

„Znam.“ Bio je svestan uhoda poslednja dvadeset četiri sata.

Dva čoveka i žena behu nehajno odeveni u pokušaju da se stope s letnjim turistima koji su u rano jutro šetali kaldrmisanim ulicama, ali je bilo teško ostati neupadljiv u tako malom mestu kao što je utvrđeno selo Sen Pol de Vans.

Hari Stanford isprva ih je primetio zato što su delovali isuviše obično i previše se trudili da ne gledaju u njega. Kud god bi se okrenuo, u pozadini je bilo jedno od njih.

Hari Stanford predstavljao je laku metu za praćenje. Bio je visok sto osamdeset tri centimetra, sede kose koja mu je padala preko okovratnika i aristokratskog, gotovo zapovedničkog lica. Društvo su mu pravili zanosna mlada brineta, snežnobeli nemački ovčar i Dmitrij Kaminski, telohranitelj visok preko sto devedeset, nabijenog vrata i kosog čela. *Teško nas je izgubiti*, pomisli Stanford.

Znao je ko ih je poslao i zašto, pa ga je obuzeo osećaj neposredne opasnosti. Odavno je naučio da veruje svojim instinktima. Zahvaljujući instinktima i intuiciji, postao je jedan od najbogatijih ljudi na svetu. Magazin *Forbs* procenio je vrednost firme *Stanford enterprajzis* na šest milijardi dolara, dok je na listi časopisa *Fortjun*, među pet stotina najvećih američkih preduzeća, vrednost njegovog dosegla

celih sedam. I *Vol strit džurnal* i *Barons* i *Fajnenšel tajms* napravili su prikaze o Hariju Stanfordu, nastojeći da objasne njegovu tajanstvenost, neverovatnu nadarenost za biranje pravog trenutka i neizrecivu pronicljivost koje su stvorile džinovsku firmu *Stanford enterprajzis*. Nijednom novinaru to nije u celosti uspelo.

Svi su se saglasili o Stanfordovoj gotovo opipljivoj, manijakalnoj energiji. Bio je neumoran. Njegova filozofija bila je jednostavna: dan bez sklopljenog posla uzaludno je utrošen. Iscrpljivao je svoje suparnike, osoblje i svakog drugog ko je s njim dolazio u dodir. Bio je fenomen, veći od života. O sebi je mislio kao o religioznom čoveku. Verovao je u boga, a taj bog u kojeg je verovao želeo je da Stanford bude imućan i uspešan, i da njegovi neprijatelji zauvek nestanu.

Hari Stanford bio je javna ličnost i štampa je o njemu znala sve. Hari Stanford bio je povučen čovek i štampa o njemu nije znala ništa. Pisalo se o njegovoj harizmi i rasipničkom životu, o njegovom ličnom avionu i jahti, o kućama koje je posedovao u Houb Saundu, Maroku, na Long Ajlandu, u Londonu, na jugu Francuske i, svakako, o veličanstvenom imanju, Rouz Hilu, u oblasti Bek Bej u Bostonu. Ipak, pravi Hari Stanford ostao je zagonetka.

„Kuda idemo?“, upita žena.

Bio je prezauzet da bi odgovorio. Par na drugoj strani ulice primenjivao je tehniku unakrsne zamene, pa je upravo ponovo zamenio partnere. Zajedno s osećajem opasnosti, Stanford beše preplavljen dubokim gnevom, zato što su mu dirali u privatnost. Usudili su se da dođu za njim, tu, u njegovo tajno utočište u kom se skrivao od ostatka sveta.

Sen Pol de Vans je živopisno srednjovekovno selo koje svoju drevnu magiju ispreda na vrhu brežuljka Primorskih Alpa, smeštenom u unutrašnjosti, između Kana i Nice. Okruženo je divnim i očaravajućim predelom koji čine brda i doline prekriveni cvećem, voćnjacima i borovim šumama. Samo selo, s mnoštvom umetničkih ateljea, galerija i prekrasnih starinarnica, predstavlja magnet za turiste iz celog sveta.

Hari Stanford i njegova družina skrenuše u Ulicu Grande.

Stanford se obrati ženi: „Sofija, voliš li muzeje?“

„Da, *caro*.“ Jedva je čekala da mu udovolji. Nikada nije upoznala nikoga nalik na Harija Stanforda. *Samo dok ispričam prijateljicama o njemu. Mislila sam da o seksu nemam više šta da naučim, ali, bože moj, on je toliko kreativan! Iscrpljuje me!*

Popeli su se do Zadužbine *Mag* i upustili se u razgledanje čuvene zbirke slika Bonara i Šagala, i mnogih drugih savremenih umetnika. Kad se Hari Stanford nehajno osvrnuo naokolo, spazio je ženu na drugom kraju galerije kako pomno proučava Miroovo platno.

Stanford se okrenu ka Sofiji: „Jesi li gladna?“

„Jesam ako si i ti.“ *Ne smem biti napadna.*

„Izvršno. Ručaćemo u *Zlatnom golubu*.“

Zlatni golub beše jedan od Stanfordovih najdražih restorana. Bila je to kuća iz šesnaestog veka na ulazu u staro selo, pretvorena u hotel i restoran. Stanford i Sofija sedošše za sto u bašti, pored bazena, gde se Stanford mogao diviti Braku i Kalderu.

Princ, beli nemački ovčar, ležao mu je kraj nogu, neprestano na oprezu. Taj pas bio je zaštitni znak Harija Stanforda. Svuda je išao s njim. Pričalo se da bi na zapovest Harija Stanforda životinja nekome pokidala grkljan. Niko nije želeo da proveri istinitost te glasine.

Dmitrij je sedeo sam za stolom nadomak ulaza u hotel i pažljivo motrio ostale goste dok su dolazili i odlazili.

Stanford se obrati Sofiji: „Hoću li da poručim i za tebe, draga moja?“

„Molim te.“

Hari Stanford ponosio se time što je gurman. Naručio je za oboje zelenu salatu i *fricassée de lotte*, paprikaš od manića.

Dok im je konobar posluživao glavno jelo, Danijel Ru, koja je vodila hotel sa svojim mužem Fransoom, priđe njihovom stolu i nasmeši se. „*Bonjour*. Je li sve u redu, gospodine Stanforde?“

„Divno je, madam Ru.“

A tako će i biti. *Oni su tek patuljci koji pokušavaju da obore diva. Čeka ih veliko razočaranje.*

Sofija reče: „Nisam nikada bila ovde. Ovo selo stvarno je prelepo.“ Stanford obrati pažnju na nju. Dmitrij ju je odabrao za njega dan ranije u Nici.

„Gospodine Stanforde, doveo sam vam nekoga.“

„Je li bilo problema?“ upitao je Stanford.

Dmitrij se široko osmehnuo. „Nikakvih.“ Spazio ju je u predvorju Hotela *Negresko* i potom joj prišao.

„Izvinite, da li govorite engleski?“

„Da.“ Imala je melodičan italijanski naglasak.

„Čovek za koga radim voleo bi kad biste večerali s njim.“

Negodovala je uvređeno. „Ja nisam *puttana**! Ja sam glumica“, rekla je ogorčeno. Zapravo, samo se nakratko pojavila u poslednjem filmu Pupija Avatija i odigrala ulogu s dve rečenice u filmu Đuzepa Tornatorea. „Zašto bih večerala s nekim nepoznatim?“

Tada je Dmitrij izvadio svežanj novčanica od sto dolara. Ugurao joj je pet u ruku. „Moj prijatelj veoma je velikodušan. Ima jahtu i usamljen je.“ Posmatrao je kako joj se izraz lica menja, od ozlojeđenosti, preko radoznalosti, do zanimanja.

„Igrom slučaja, u pauzi sam između dva snimanja.“ Osmehnula se. „Verovatno mi ne bi naškodilo da večeram s vašim prijateljem.“

„Odlično. Biće mu drago.“

„A gde je on?“

„U Sen Pol de Vansu.“

Dmitrij je dobro izabrao. Italijanka. U kasnim dvadesetim. Senzualnog, mačjeg lica. Privlačne građe, s punim grudima. Dok ju je gledao preko stola, Hari Stanford odlučio.

„Voliš li da putuješ, Sofija?“

„Obožavam.“

„Sjajno. Poći ćemo na jedno malo putovanje. Izvini za trenutak.“

---

* Italijanski: prostitutka. (Prim. prev.)

Sofija ga je posmatrala dok je ulazio u restoran, uputivši se ka telefonskoj govornici ispred toaleta za muškarce.

Stanford ubaci žeton u prorez i okrenu nekoliko brojeva. „Molim centralu u marini.“

Nekoliko sekundi kasnije glas reče: „*C'est l'opératrice maritime.*“*

„Želeo bih da uspostavim vezu s jahtom *Plavo nebo*. V-B-L-9-8-0...“

Razgovor je potrajao pet minuta, a pošto je završio, Stanford pozva aerodrom u Nici. Ovog puta razgovor beše kraći.

Obavivši telefonski razgovor, Stanford reče nešto Dmitriju i ovaj brzo napusti restoran. Zatim se vratio Sofiji. „Jesi li spremna?“

„Jesam.“

„Prošetajmo.“ Beše mu potrebno vreme da razradi plan.

Dan je bio savršen. Sunce je bacalo ružičaste zrake na oblake na horizontu, a reke srebrne svetlosti tekle su ulicama.

Šetali su Ulicom Grande, prošli pokraj Egliz, prelepe crkve iz dvanaestog veka, pa zastali kod pekare ispred Luka da kupe sveže ispečen hleb. Kad su se opet našli na ulici, jedno od troje uhoda stajalo je ispred, praveći se da brižljivo proučava crkvu. Takođe, čekaio ih je Dmitrij.

Hari Stanford predade hleb Sofiji. „Zašto ovo ne odneseš kući? Doći ću za nekoliko minuta.“

„U redu.“ Osmehnula se i tiho rekla: „Požuri, *caro*.“

Stanford ju je gledao kako odlazi, a potom gestom pozva Dmitrija. „Šta si otkrio?“

„Žena i jedan od muškaraca odsedaju u *Amou*, na putu za La Kol.“

Hari Stanford znao je to mesto. Bila je to seoska kuća okrečena u belo, s voćnjakom, na kilometar i po zapadno od Sen Pol de Vansa. „A drugi?“

„U *Ma d'Artinjju*.“ *Ma d'Artinji* beše provansalska vila na obronku udaljenom oko tri kilometra zapadno od Sen Pol de Vansa.

„Šta želite da uradim s njima, gospodine?“

„Ništa. Ja ću se postarati za njih.“

---

* Francuski: Ovde operater pomorske centrale. (Prim. prev.)

Vila Harija Stanforda nalazila se u Ulici Kaset, odmah do gradske skupštine, u području koje su krasile uske kaldrmisane ulice i veoma stare kuće. Beše to zgrada na pet nivoa, sagrađena od starog kamena i maltera. Dva nivoa ispod glavne kuće nalazili su se garaža i stari podrum, korišćen za čuvanje vina. Kameno stepenište vodilo je do spavaćih soba na spratu, kancelarije i krovne terase prekrivene pločicama. Čitava kuća bila je opremljena francuskim antikvitetima i ispunjena cvećem.

Kada se Stanford vratio u vilu, Sofija ga je čekala u njegovoj spavaćoj sobi. Bila je naga.

„Šta te je toliko zadržalo?“, prošaputala je.

Kako bi preživela, Sofija Mateo često je između filmskih uloga zaradivala kao pratnja, pa je navikla da lažira svršavanje kako bi udovoljila klijentima. Međutim, s ovim čovekom nije imala potrebe da se pretvara. Bio je nezasićen, pa je samu sebe iznenađivala serijama orgazama.

Kada su se naposljetku sasvim izmorili, Sofija obavila ruke oko njega i srećno promrmlja: „Mogla bih ovde ostati zauvek, *caro*.“

I ja bih voleo da mogu, pomisli Stanford mračno.

Večerali su u Kafeu *De la Plas* na Trgu generala De Gola, blizu ulaza u selo. Hrana beše izvrsna, a opasnost je za Stanforda samo pridodavala slast jelu.

Pošto su večerali, uputiše se nazad ka vili. Stanford je hodao polako, kako bi omogućio progoniteljima da ga prate.

U jedan sat po ponoći, čovek koji je stajao na drugoj strani ulice gledao je kako svetla u vili počinju da se gase, jedno po jedno, sve dok i poslednje nije utrnilo, a zgrada se našla u potpunoj tami.

U pola pet ujutro Hari Stanford uđe u gostinsku sobu u kojoj je Sofija spavala. Nežno ju je prodrmao. „Sofija?“

Otvorila je oči i pogledala naviše u njega, s osmehom punim iščekivanja, a zatim se namršti. Bio je potpuno odeven. Ona se uspravi u sedeći položaj. „Nešto nije u redu?“

„Ne, draga moja. Sve je u redu. Rekla si da voliš da putuješ. Pa, upravo krećemo na jedan mali put.“

Sada se već sasvim razbudila. „U ovo doba?“

„Da. Moramo biti vrlo tihi.“

„Ali...“

„Požuri.“

Petnaest minuta kasnije, Hari Stanford, Sofija, Dmitrij i Princ spuštali su se kamenim stepeništem u podrumsku garažu u kojoj beše parkiran smeđi *reno*. Dmitrij bešumno otvori vrata garaže i pogleda na ulicu. Izuzev Stanfordovog belog *korniša*, delovala je pusto. „Sve je čisto.“

Stanford se okrenu ka Sofiji: „Odigraćemo jednu igricu. Ti i ja ući ćemo pozadi u *reno* i leći na pod.“

Ona ga pogleda razrogačenih očiju. „Zašto?“

„Već neko vreme prate me agenti konkurenta“, odgovori on ozbiljno. „Trebalo da sklopim veoma veliki posao, a oni nastoje da saznaju pojedinosti. Ako u tome uspeju, izgubiću mnogo novca.“

„Razumem“, uzvratila Sofija. Nije imala blagu predstavu o čemu joj govori.

Pet minuta kasnije izašli su iz sela i grabili putem ka Nici. Čovek koji je sedeo na klupi posmatrao je smeđi *reno* dok je ubrzavao kroz kapiju na ulazu u selo. Za volanom beše Dmitrij Kaminski, a pored njega Princ. Čovek žurno izvadi mobilni telefon i počeo da bira brojeve.

„Mogli bismo imati problema“, kazao je ženi.

„Kakvih problema?“

„Smeđi *reno* upravo je prozujao kroz kapiju. Vozio je Dmitrij Kaminski, a u automobilu je bio i pas.“

„Stanford nije bio unutra?“

„Nije.“

„Ne verujem. Njegov telohranitelj nikada ga ne ostavlja noću, kao što se ni taj pas nipošto ne odvajala od njega.“

„Da li mu je *korniš* i dalje parkiran pred vilom?“, upitala drugi čovek poslat da prati Harija Stanforda.

„Jeste, ali se može desiti da je zamenio automobile.“

Sidni Šeldon

„Ili je možda reč o triku! Pozovi aerodrom.“

Za nekoliko minuta već su uspostavili vezu s kontrolnim tornjem.

„Avion mesjea Stanforda? *Oui*. Stigao je pre jednog sata i rezervoar mu je već dopunjen gorivom.“

Posle pet minuta dvoje pripadnika tima za nadzor krenulo je prema aerodromu, dok je treći ostao da drži na oku usnulu kuću Harija Stanforda.

Kada je smeđi *reno* prošao kroz La Kol si Lu, Stanford pređe na sedište.

„Sada možemo da sedimo“, reče on Sofiji. Zatim se obrati Dmitriju: „Aerodrom u Nici. Brzo.“

Drugo poglavlje

Pola sata kasnije, na aerodromu u Nici, preuređeni *boing 727* polako je rulao pistom prema tački uzletanja. Gore u tornju, kontrolor leta reče: „Svakako im se žuri da se uzdignu sa zemlje. Pilot je već triput tražio odobrenje za poletanje.“

„Čiji je to avion?“

„Pripada Hariju Stanfordu. Kralju Midi lično.“

„Biće da se sprema da zgrne još koju milijardu.“

Kontrolor isprati uzletanje *lirdžeta*, pa uze mikrofon. „*Boing 8-9-5 plavi*, ovde kontrolni toranj Nice. Imate dozvolu za uzletanje. Pet levo. Posle uzletanja skrenite desno prema 1-4-0.“

Pilot i kopilot Harija Stanforda pogledaše se s olakšanjem. Pilot pritisnu dugme na mikrofonu. „Primljeno. *Boing 8-9-5 plavi* spreman za poletanje. Skrenućemo ka 1-4-0.“

Trenutak kasnije ogromni avion zagrmе pistom i vinu se u sivo jutarnje nebo.

Kopilot ponovo progovori u mikrofon: „*Boing 8-9-5 plavi* uzleteo. Dižemo se preko tri hiljade na visinu leta 7-0.“

Zatim se obrati pilotu: „Uh! Matorom Stanfordu baš se žurilo da uzletimo, zar ne?“

Sidni Šeldon

Pilot slegnu ramenima. „Nije na nama da se pitamo, na nama je da činimo i mremo*. Kako je on tamo pozadi?“

Kopilot ustade, priđe vratima kokpita i pogleda u kabinu. „Od-mara se.“

Iz automobila su ponovo pozvali kontrolni toranj.

„Avion gospodina Stanforda... Da li je još na tlu?“

„Ne, mesje. Uzleteo je.“

„Da li je pilot dao plan leta?“

„Svakako, mesje.“

„Kuda se zaputio?“

„Treba da sleti na Aerodrom *Kenedi*.“

„Hvala.“ Okrenu se ka svom saradniku. „*Kenedi*. Naši ljudi sače-kaće ga tamo.“

* * *

Kada je *reno* prošao pored oboda Monte Karla, ubrzavajući prema ita-lijanskoj granici, Hari Stanford reče: „Dmitriju, nema nikakvih izgleda da nas prate?“

„Nema, gospodine. Rešili smo ih se.“

„Dobro.“ Hari Stanford zaveli se u sedište i konačno se opusti. Nije bilo razloga za brigu. Pratiće avion. Ponovo je razmotrio situaciju u mislima. Zapravo, radilo se o tome šta su saznali i kada. Bili su to šakali na tragu lava, u nadi da će ga nekako oboriti. Hari Stanford osmehnu se za sebe. Potcenili su čoveka na kojeg su se namerili. Drugi koji su načinili tu grešku skupo su za nju platili. I ovog puta neko će platiti. On je Hari Stanford, prisni prijatelj predsednika i kraljeva, dovoljno moćan i bogat da sruši ekonomiju desetine zemalja. Pa ipak...

* * *

---

* Engleski: *Ours not to reason why, ours but to do and die*, citat lorda Alfreda Tenisona, čuvenog pesnika viktorijskog doba u Engleskoj devetnaestog veka. (Prim. prev.)

Boing 727 leteo je iznad Marselja. Pilot reče u mikrofon: „Marselju, *boing 8-9-5 plavi* sada je kod vas. Penjemo se s visine leta 1-9-0 na visinu leta 2-3-0.“

„Primljeno.“

Reno je stigao u San Remo nedugo posle svitanja. Harija Stanforda su za njega vezivale drage uspomene, ali se grad u međuvremenu umnogome promenio. Stanford se sećao vremena kada to beše otmeno mesto s prvorazrednim hotelima i restoranima, i kazinom u kojem je nošenje crne kravate bilo obavezno, a za večer se moglo izgubiti ili dobiti čitavo malo bogatstvo. Sada je San Remo podlegao zahtevima turizma, pa su se glasni posetioci kockali obučeni u košulje.

Reno se približavao luci koja se nalazila oko osamnaest kilometara od francusko-italijanske granice. Postojale su dve marine u luci, Porto Sole na istoku i Porto Komunale na zapadu. U Porto Soleu dežurni mornarički službenik usmeravao je pristajanje i isplavljanje. U Porto Komunaleu nije bilo službenika.

„U koju?“, upita Dmitrij.

„Porto Komunale“, odgovori Stanford. *Što manje ljudi u blizini, to bolje.*

„Razumem, gospodine.“

Pet minuta kasnije automobil se zaustavio pored *Plavog neba*, sjajne motorne jahte dugačke pedeset pet metara. Kapetan Vakaro i posada koju je sačinjavalo dvanaest članova behu postrojeni na palubi. Kapetan požuri niz most da pozdravi pridošlice.

„Dobro jutro, gospodine Stanforde“, reče kapetan Vakaro. „Uzećemo vaš prtljag i...“

„Nema prtljaga. Otisnimo se.“

„Da, gospodine.“

„Samo trenutak.“ Stanford je proučavao posadu. Zatim se namršti. „Čovek s kraja. Nov je, je li tako?“

„Jeste, gospodine. Naš sobar razboleo se na Kapriju, pa smo uzeli ovog. Ima izvrsne...“

„Rešite ga se“, naredi Stanford.

Kapetan ga zbunjeno pogleda. „Da ga se...“

„Isplatite ga. Hajdemo odavde.“

Kapetan Vakaro klimnu glavom. „U redu, gospodine.“

Pošto se osvrnuo oko sebe, Harija Stanforda ponovo obužeše zle slutnje. Gotovo je mogao da ispruži ruku i dodirne opasnost u vazduhu. Nije želeo nikakve nepoznate osobe u svojoj blizini. Kapetan Vakaro i njegova posada bili su s njim već godinama. Imao je poverenja u njih. Okrenuo se da pogleda devojkicu. Budući da ju je Dmitrij nasumice odabrao, nije mogla biti opasna. Kad je reč o Dmitriju, taj verni telohranitelj spasao mu je život više nego jednom. Stanford se obrati Dmitriju: „Ostani uz mene.“

„Jasno, gospodine.“

Stanford uze Sofiju podruku. „Ukrcajmo se, draga.“

Dmitrij Kaminski stajao je na palubi i posmatrao posadu dok se pripremala za isplovljavanje. Pogledom je pretražio luku, ali ne ugleda ništa zbog čega bi se trebalo uznemiravati. S obzirom na to da beše rano jutro, događalo se malo toga. Veliki brodski motori zabrujaše i jahta zaplovi.

Kapetan priđe Hariju Stanfordu. „Niste mi rekli kuda idemo, gospodine Stanforde.“

„Ne, nisam, zar ne, kapetane?“ Razmišljao je nekoliko časaka. „U Portofino.“

„Svakako, gospodine.“

„Da ne zaboravim, želim da uopšte ne koristite radio-vezu.“

Kapetan Vakaro se namršti. „Bez radio-veze? U redu, gospodine, ali šta ako...“

Hari Stanford odgovori: „Ne brinite za to. Samo učinite kako sam vam rekao. Takođe, ne želim da iko koristi satelitske telefone.“

„U redu, gospodine. Hoćemo li se zadržavati u Portofinu?“

„O tome ću vas naknadno obavestiti, kapetane.“

Hari Stanford povede Sofiju u razgledanje jahte. Ona beše jedan od njegovih najdražih poseda, pa je uživao da je pokazuje. Bio je to brod čija je lepota oduzimala dah. Imao je raskošno uređen glavni apartman